

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

24 червня 2014 року м. Київ

Колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України у складі:

головуючого Кривенка В.В. суддів: Гусака М.Б., Коротких О.А., Кривенди О.В., Маринченка В.Л., Панталієнка П.В., Прокопенка О.Б., Терлецького О.О., Тітова Ю.Г., -розглянувши в порядку письмового провадження справу за позовом товариства з обмеженою відповідальністю «Берлі-Кларк Україна» (далі - Товариство) до державної податкової інспекції у Солом'янському районі м. Києва, правонаступником якої є державна податкова інспекція у Солом'янському районі Головного управління Міндоходів у м. Києві (далі - ДПІ) про визнання протиправним і скасування податкового повідомлення-рішення,

в с т а н о в и л а:

У червні 2009 року Товариство звернулося до суду з позовом, у якому просило визнати протиправним і скасувати податкове повідомлення-рішення ДПІ від 20 березня 2009 року № 0012411501/0 про нарахування штрафу у сумі 393 652 грн за несвоєчасну сплату податку на прибуток.

Окружний адміністративний суд міста Києва постановою від 1 червня 2010 року позов задовольнив: визнав нечинним податкове повідомлення-рішення ДПІ від 20 березня 2009 року № 0012411501/0.

Задовольняючи позовні вимоги, суд зазначив, що, враховуючи вимоги підпункту 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону України від 21 грудня 2000 року № 2181-III «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами» (чинного на час виникнення спірних відносин; далі - Закон № 2181-III), позивач зобов'язаний самостійно сплатити суму податкового зобов'язання, зазначену у поданій ним податковій декларації за 9 місяців 2008 року, протягом 10-ти календарних днів, тобто з 11 по 20 листопада 2008 року включно, оскільки останнім днем відповідного граничного строку є 10 листопада 2008 року.

Київський апеляційний адміністративний суд постановою від 13 січня 2011 року постанову суду першої інстанції змінив, замінивши у резолютивній частині слова «визнати нечинним» на «скасувати». В іншій частині залишив без змін.

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 11 грудня 2013 року рішення судів попередніх інстанцій залишив без змін.

Ухвалюючи таке рішення, суд касаційної інстанції виходив із того, що за правилами підпункту 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III з огляду на положення підпункту 4.1.5 пункту 4.1 статті 4 цього Закону у разі переносу останнього дня для подання декларації з вихідного дня на наступний робочий відлік 10-денного строку для

сплати самостійно узгодженого податкового зобов'язання починається з дня, наступного за тим робочим днем, у який декларація була подана.

Отже, останнім днем для сплати Товариством податку, визначеного у податковій декларації за три квартали 2008 року, поданій 10 листопада 2008 року, є 20 листопада цього року, а не 19 листопада, як стверджує податковий орган, тому оскаржуване рішення ДПІ є незаконним.

У заяві про перегляд судових рішень Верховним Судом України ДПІ, посилаючись на неоднакове застосування касаційним судом у подібних правовідносинах підпунктів 4.1.4, 4.1.5 пункту 4.1 статті 4 та підпункту 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III, просить скасувати ухвалені у справі судові рішення та прийняти нове.

На обґрунтування заяви додано постанову Вищого адміністративного суду України від 23 березня 2011 року (№ К-1072/08) у справі за позовом товариства з обмеженою відповідальністю «ТрансКом» до державної податкової інспекції у м. Ужгороді Закарпатської області про визнання протиправним і скасування податкового повідомлення-рішення, у якій касаційний суд дійшов висновку, що перенесення граничного строку подання податкової декларації з вихідного дня на наступний робочий день не продовжує строк сплати визначеного у цій декларації податкового зобов'язання, оскільки єдиною підставою для зміни граничних строків є випадки, передбачені підпунктом 5.3.3 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III.

Усуваючи розбіжності у застосуванні касаційним судом одних і тих самих норм матеріального права, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України виходить із такого.

Відповідно до абзацу першого підпункту 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III платник податків зобов'язаний самостійно сплатити суму податкового зобов'язання, зазначену у поданій ним податковій декларації, протягом десяти календарних днів, наступних за останнім днем відповідного граничного строку, передбаченого підпунктом 4.1.4 пункту 4.1 статті 4 цього Закону для подання податкової декларації.

Згідно з пунктом «б» абзацу першого підпункту 4.1.4 пункту 4.1 статті 4 Закону № 2181-III податкова декларація за базовий податковий (звітний) період, що дорівнює календарному кварталу або календарному півріччю (у тому числі при сплаті квартальних або піврічних авансових внесків), подається протягом 40 календарних днів, наступних за останнім календарним днем звітного (податкового) кварталу (півріччя).

При цьому підпунктом 4.1.5 пункту 4.1 статті 4 цього Закону передбачено, що якщо останній день строку подання податкової декларації припадає на вихідний або святковий день, то останнім днем строку вважається наступний за вихідним або святковим операційний (банківський) день.

З огляду на викладене колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України дійшла висновку, що за правилами абзацу першого підпункту 4.1.4 пункту 4.1 статті 4 Закону № 2181-III у його системному зв'язку зі змістом підпункту 4.1.5 цього пункту статті 4 зазначеного Закону граничним строком подання податкової декларації, зокрема, за базовий податковий (звітний) період, що дорівнює календарному кварталу, у разі припадання 40 дня на вихідний день є наступний за ним робочий день. Тому початок перебігу встановленого підпунктом 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III десятиденного строку для сплати зазначеного у податковій декларації зобов'язання пов'язаний саме із таким робочим днем, у який ця декларація була подана.

Аналогічний правовий висновок містить постанова Верховного Суду України
1 квітня 2014 року (№ 21-30а14).

від

Таким чином, висновок суду касаційної інстанції у справі, що розглядається, про
дотримання Товариством встановленого підпунктом 5.3.1 пункту 5.3 статті 5
Закону № 2181-III строку сплати податкового зобов'язання та протиправність
оскаржуваного рішення податкового органу ґрунтується на правильному застосуванні
норм матеріального права, а тому у задоволенні заяви ДПП слід відмовити.

Керуючись статтями 241, 242, 244 Кодексу адміністративного судочинства України,
колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України

п о с т а н о в и л а :

У задоволенні заяви державної податкової інспекції у Солом'янському районі Головного
управління Міндоходів у м. Києві відмовити.

Постанова є остаточною і оскарженню не підлягає, крім випадку, встановленого пунктом 2
частини першої статті 237 Кодексу адміністративного судочинства України.

Головуючий
Гусак
Кривенда
Панталієнко
Терлецький
Тітов

О.А. Коротких

В.Л. Маринченко

О.Б.

В.В.

Кривенко Судді:

Прокопенко

М.Б.
О.В.
П.В.
О.О.
Ю.Г.